

L'ESPURNA

Per la victòria del proletariat volem un Exèrcit Obrer, al servei de la revolució proletària.

Segona Epoca. Any II. Núm. 92

Girona, dimecres, 3, de març de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P.O.U.M. A LES COMARQUES GIRONINES

Els treballadors han d'exigir la unitat sindical a la burocràcia reformista de la U. G. T.

El POUM., no ha gastat mai embuts. Les veritats no han pas de restar embolbolcades per la nebulosa de les mitges tintes. Parlar clar és, ultra un deure, una necessitat.

Adoptada una posició, una consigna o una actitud, el nostre partit la defensa fins les darreres conseqüències, per damunt de totes les rebequeries alienes.

Que, mantes vegades, ens havem jugat la popularitat amb la nostra intransigència clàssica? D'acord; però, els fets gaudeixen de massa tossuderia perquè l'oportunisme polític pugui permetre's una eufòria sempiterna. Un exemple de palpitant actualitat:

El Bloc Obrer i Camperol, fa més de quatre anys, va llançar la consigna d'unitat sindical, a l'ensems que propugnava per la constitució de l'Aliança Obrera com a instrument insurreccional.

La campanya realitzada en aquest sentit, ens valgué, per part del comunisme oficial, tota una simfonia difamatòria. La caixa dels llamps i trons arribà a exhaurir-se en vigílies de la gloriosa Commune asturiana. L'stalinisme comprengué, finalment, que la vertiginosa torrentada revolucionària, polaritzada a l'entorn del moviment aliancista, no respectaria pas la seva migrada oposició de focs follets, ans al contrari, s'imposaria sense contemplacions. I abans de restar al marge de la insurrecció, preferí incorporar-se a l'Aliança Obrera, arxivant la sofisticada consigna de «Front Unic per la base».

El nostre partit continuà fidel a la consigna victoriosa d'Octubre.

L'Aliança Obrera és el mot d'ordre del socialisme científic, fonamentat en la lluita de classes. El Front Popular és la consigna del socialisme utòpic, fonamentat en l'armonia (?) de classes.

Cal destacar la paradoxa que representa que el comunisme oficial torpedegi la unitat sindical, a l'ensems que coqueteja amb les classes no proletàries i, fins i tot, antiproletàries.

Les masses treballadores, però, han capít plenament la necessitat imperiosa d'un Front Unic Revolucionari.

I l'imposaran!

CRÒNICA DIÀRIA

Guanyar la Guerra i no perdre la Revolució

Un Ministre del Govern de la República va fer, la setmana passada, unes declaracions sobre l'actualitat política, completament allunyades de la posició revolucionària de l'organització a la qual, dintre del Govern, representa.

Digué Peiró — és el ministre alludí — que el nostre triomf depenia d'Anglaterra i de França, però a condició de fer la guerra i no la revolució. La Batalla, l'òrgan central del nostre Partit, comentà oportunament la significació de les tals declaracions.

A viceversa del capitalisme italià i alemany, la França i l'Anglaterra capitalistes faran tota mena d'equilibris per a mantenir l'actual repartiment de colònies, mercats i fonts de primeres matèries. La voracitat del capitalisme franco-britànic ha estat sempre tan impúdica, que, en signar-se la pau de Versalles, no va reparar en sentar les bases d'una nova guerra europea, amb tal de saciar els seus apetits il·limitats.

Per a guanyar la guerra, de cap manera no ens hem d'entregar en braços dels Vikers, Rotschild, de Wendel, de les "dues centes famílies" franceses. I proclamar que no lluitem per la revolució socialista, afirmar que la nostra guerra està molt lluny d'ésser una guerra revolucionària, de classes, del món dels explotats contra el món dels explotadors, és, en realitat, fer la

defensa dels quantiosos interessos que el capital anglès i francès tenen escampats per Espanya. Una tal posició és radicalment contrària als interessos del proletariat, als de la petita burgesia i, fins i tot, als interessos generals del país.

"Confiem en nosaltres mateixos" — ha dit recentment el Cap del Govern de València. En efecte: confiem solament en nosaltres per a guanyar la guerra i no perdre la revolució. Creem, construïm l'instrument que ens ha de dur a la victòria. Bastim una potent indústria de guerra. Reavivem, amb alè socialista, la nostra economia llançada per terra per la inepta burgesia espanyola. Mobilitzem tot el poble. Creem un poderós Exèrcit. Un Exèrcit ben equipat, millor armat i superiorment disciplinat. Nosaltres posem un factor que no tenen ni tindran mai els feixistes mercenaris de Franco. Tenim aquell factor moral, patrimoni exclusiu de la classe treballadora, propi dels homes que saben que defensen la dignitat i l'honor d'una classe a la qual la Història li ha confiat la missió d'alliberar els països de tot el món.

Creem el nostre Exèrcit, però l'Exèrcit revolucionari; el que guanyarà la guerra i no perdre la revolució.

Joan QUER

Primer Aniversari

Josep Pujol, darrera víctima de la repressió d'Octubre

L'ambient de la ciutat respira satisfacció.

El triomf és nostre.

Per fi, la reacció ha sofert un cop de mort.

A les cares somrients dels fills del poble s'hi dibuixa l'alegria que invadeix els cors.

Tot és emoció.

Solament manca, per a completar aquesta alegria, que siguin rebuts al braços del poble aquest heroï que durant disset llargs mesos han sofert en les presons i penals tot l'odi i la crueltat dels assassins d'Octubre.

La multitud es llança al carrer a reclamar llur llibertat.

S'organitza una manifestació.

No és una manifestació més.

És l'entusiasme que es vessa.

És l'alegria de tot un poble, per a veure's ja lliure dels tirans.

La grandiosa plaça de Catalunya resulta petita per a contenir la immensa multitud que vol demostrar llur entusiasme.

Les banderes roges, agitades als quatre vents, volen orgullosos per sobre els caps.

L'himne revolucionari surt de tots els pits, aixordant amb les seves valentes estrofes els àmbits de la ciutat.

La canalla reaccionària, mosse- (Segueix a la pàgina 2)

G U I O

Contra els sabotejadors de l'escola

La nostra escola és objecte d'injúries i de boicoteig. El fet és ben constatat pels mestres. L'autoritat responsable en té, igualment esment. És d'esperar, doncs, que es procedirà amb la màxima serenitat contra els feixistes que tan descaradament es delaten. Feixistes són els pares que pretenen dominar el futur del fill. Que aspiren a convertir-los en autòmats al servei d'uns prejudicis mil vegades superats. Que intenten ofegar una consciència que es deu a la vida que neix, plètòrica de dignitat humana.

El feixisme, que és l'expressió política del capitalisme, té per suport, ultra la classe econòmica que el justifica, la reacció clàssica. Hom pregunta estranyat el perquè hi ha gent humil que es sent soli-

daritzada amb els principis feixistes. Són les víctimes d'un passat que astutament responia al pla de la plutocràcia. L'escola, sobretot, fou l'encarregada de subvertir els gèrmens de la individualitat. Avui són éssers d'una consciència de classe, nul·la; d'una vulgaritat extrema. Són els pares, els pocs pares, el procedir dels quals preocupa al mestre perquè aquest no pot deixar de fer-se la consideració que són treballadors. Però no hi fa res aquesta circumstància. El fet que no obligui al fill a concórrer a l'escola del poble, millor dit, que no els deixi concórrer, el fa mereixedor de tots el menyspreu i d'una exemplar sanció.

I no parlem del càstic que mereixen els antics rics: els autèntics feixistes... Justícia revolucionària

contra aquests! Implacable, sense contemplacions.

Els mestres tots tenen el deure de delatar els sabotejadors. Per dignitat de mestres i de revolucionaris.

Que no resti cap feixista emboscada per feblesa o per negligència nostra. S'han manifestat prou clarament i cal posar-los en evidència davant el poble antifeixista.

Esperem que l'autoritat ens ajudarà en tan saludable tasca.

GRACIETA

"Els funcionaris del nou Cos de Seguretat Interior no podran pertànyer a cap organització política ni sindical"
La contrarrevolució s'ha apuntat "un tanto".

Voces del Magisterio

Comentarios a unos decretos

La Gaceta de la República, del 23 de febrero pasado publica cuatro decretos que seguidamente comentamos.

1.º Decreto por el que se ordena pasen las Habilitaciones a los Sindicatos de Maestros, recayendo, —entre C. N. T. y U. G. T.— en el Sindicato que mayor número de afiliados agrupe. La designación de personas correrá a cargo de la Comisión Ejecutiva.

Nos encontramos, por lo que respecta a Gerona, (y algo semejante —ocurre— en las demás provincias) con que los camaradas de la C. N. T. quedarán sin poder opinar en un asunto que les importa. Esto, en vísperas de la «Unificación Sindical» tan cacareada y, ciertamente, tan necesaria, lo consideramos de perniciosos efectos. ¿No existe un comité de enlace F. E. T. E. - C. N. T.? Se podría haber tenido en cuenta.

El decreto dice en su artículo 2.º: «El Comité Ejecutivo Provincial del Sindicato encargado de la Habilitación, designará los afiliados que en su nombre y representación, ejerzan las funciones de Habilitado propietario y suplente».

De lo que resulta que el «Comité» de la F. E. T. E. de Gerona, nombrado entre familia y sancionado por los «infalibles» de Bar-

celona, será el encargado de nombrar la persona de «indudable influencia» en el personal del magisterio que ha de desempeñar la Habitación.

¿Quereis que os lo digan más claro camaradas? ¿Dejaréis que se continúe «caciqueando» con nosotros igual que antes?

El 2.º decreto autoriza a los —funcionarios docentes dependientes de I. P. directivos de los Sindicatos, para pedir la excedencia,

sin sueldo, hasta el número de 3 por cada Comité.

I, ahora, nosotros preguntamos: ¿De qué vivirán estos camaradas que quedan excedentes sin sueldo?

Los cargos del Comité Ejecutivo no han tenido jamás asignación —de ninguna clase— que permita subsistir de ella, al compañero que los desempeña. ¿Se pretende sostener a costa de los ya miserables sueldos de los maestros, los tres compañeros de la Ejecutiva, que queden excedentes? Al menos, que se consulte a la Asamblea a este efecto.

Dejamos para mañana los dos decretos que faltan a comentar que también son sabrosos.

P. G.

NOTICIARI

CONSELL MUNICIPAL

Ahir al vespre el Consell Municipal de Gerona es reuní sota la presidència del camarada Duran i es prengueren els següents acords: «Posar al Parc de Bombers guàrdia permanent. — Mentre tant no es crea una escola de formació professional es faculta al conseller de Cultura per a què estableixi l'ensenyament del comerç a les escoles de la nostra ciutat. — Nomenar ayes. — Agrair al «Sindicat d'Indústries Gràfiques» de la nostra ciutat el seu oferiment del local-teatre «Casal Pau Iglèsies» del carrer de la Força, n.º 29.

A més s'acordà sumar-se a l'acord pres per l'Ajuntament de Tarragona demanant siguin declarats traïdors tots els que sabotegin el decret de mobilització i els altres que emanin de la Generalitat. — Pagar als professors de dibuix les hores extraordinàries del trimestre passat.

Per final s'acordà invitar a tots els Ajuntaments de les nostres comarques que donin el màxim interès i ajuda a la ponència encarregada de la constitució de les brigades municipals que es posaran a disposició de la Generalitat pels treballs de defensa de la població i costes.»

¿Us heu donat compte dels infants fants que arriben refugiats a Gerona, que fugen davant la barbàrie feixista?

¿No penseu que aquests infants són germans nostres, i que tenim el deure d'ajudar-los?

¿Com?

¿Fent-vos socis de Pro-Infància Obrera, Carretera de Barcelona, núm. 21!

El company Pere Carbonell, que té establiment a la Plaça de la República, n.º 9, trobà ahir sobre una taula un sobre contenint una quantitat en billets i algunes factures, que portà a l'Ajuntament on serà lliurat a qui acredití li pertany.

Company! Els nens que arriben evacuats a Pro-Infància Obrera, necessiten l'ajut de cada ciutadà per petit que sigui.

Adreceu-lo a Pro-Infància Obrera, Carretera de Barcelona, 21, o a Ràdio Gerona.

Per la Guàrdia Urbana ha estat foragitada una caravana de gitanos que s'havien instal·lat còmodament davant l'estació de Guixols.

L'Ajuntament de Gerona reclama que es presentin demà sense falta, de 10 a 1 del matí i de 4 a 7 de la tarda, tots els voluntaris inscrits a la Brigada de Fortificacions a la Conselleria de Treball per a rebre instruccions a fi de poder marxar el divendres o dissabte d'aquesta setmana al seu punt de destí.

ESPECTACLES

SALA BAKUNIN

Avui dimecres,
LA HUELLE DEL PASADO
per Elissa Landi i Paul Cavanagh.

ESPIGAS DE ORO
per Richard Arlen, Chester Morris i Genevieve Tobin.

MADRID,
TUMBA DEL FASCISMO
Interessantíssim reportatge de guerra, n.º 6.

Partit Obrer d'Unificació Marxista

Es convoca a tots els camarades del partit a l'assemblea extraordinària que se celebrarà el pròxim dijous, dia 4 del actual, a tres quarts de deu de la nit, a la sala d'actes del nostre estatge social.

ORDRE DEL DIA

1. — Discusió dels punts de l'ordre del dia del Ple Intercomarcal que tindrà lloc el diumenge, dia 7 del corrent.
2. — Nomenament de Delegats pel Ple esmentat.
3. — Informe sobre la qüestió municipal.
4. — Assumptes generals.

Gerona, 2 de març del 1937.

El Comitè Local

PRIMER ANIVERSARI

(Ve de la pàgina 1)

gant-se els punys amb ràbia al veure llur impotència, s'arrecona a llurs cataus, espantada.

La joventut, amb el puny enlaire, va marxant sempre endavant, la vista serena, segura del triomf.

Som de la Jove Guàrdia que va forjant tot l'avenir.

La manifestació seguia amb entusiasme, però tranquil·la.

CONSELL MUNICIPAL DE GERONA

Conselleria de la Vivenda

Aquesta Conselleria de la Vivenda ha fixat els següents dies per a efectuar el pagament dels lloguers de locals, estages, etc., corresponents al mes de gener d'enguany:

Dies 4, 5 i 6; carrers que comencin per A, B i C.

Dies 8, 9 i 10; carrers que comencin per D, E, F, G, H, I, J, L, LL, M, N i O.

Dies 11, 12 i 13; carrers que comencin per P, R, S, T, U i V.

Les hores de pagament seran: el matí de 10 a 1 i a la tarda de 4 a 6, exceptuant els dissabtes que seran únicament de 10 a 1.

També es fa públic que el Consell Municipal està autoritzat per Decret del Govern de la Generalitat de Catalunya de data 1 de febrer d'enguany per a cobrar els lloguers d'estages i locals.

Es recomana a tots els ciutadans que efectuïn els pagaments els dies assenyalats, doncs no s'admetran el pagament de lloguers de carrers que comencin per una lletra que no sigui la fixada per aquell dia.

Gerona, 2 de març del 1937.

El Conseller de la Vivenda

Un dels deures que té cada ciutadà és contribuir a l'obra de Pro-Infància Obrera.

Ni el més petit insult sortia de les boques d'aquella immensa multitud.

Més els canalles no podien acceptar amb passivitat llur derrota.

I, covards com sempre, en la impunitat més absoluta, descarreguen llurs armes contra l'indefens poble.

Els dispersos fets a boca de canó transformen aquella espontània alegria per un moment d'horròr.

Ningú no podia creure el que passava.

La gent fugia a totes direccions.

I, quan el carrer està ja lliure, al bell mig d'unes basses de sang hi resten uns homes.

Tres d'ells ferits, un mort. Aquest és el nostre camarada Josep Pujol.

Ja paga el P. O. U. M., un tribut de sang a la segona fase de la revolució.

Al següent dia la mateixa multitud segueix pels carrers de la ciutat.

No és amb alegria.

Es amb el cor oprimat pel dolor. Acompanyant a Josep Pujol, assassinat ja per la canalla feixista.

Les ombres de la nit s'han estés ja pel firmament.

Al cementiri, una multitud silenciosa escolta les paraules de Maurín:

«Pujol, tu ets la darrera víctima de la repressió d'Octubre; mes tu ets també de la repressió, que la reacció prepara contra la classe obrera, la primera víctima.

Has caigut tu, cauran molts més, caurem molts encara, però la revolució seguirà endavant triomfadora».

I encara no havia acabat Maurín de dir aquestes paraules, la multitud, amb el puny enlaire, en veu baixa, però amb l'ànima plena d'emoció, entona:

En peu, forçats de la terra dempeus, per nostra redempció.

I, amb llàgrimes als ulls, desfilant davant el cadàver de Pujol, tan vilment assassinat, jurant venjança.

Avui, camarada Josep Pujol, si visquessis, hauries agafat també el fusell.

Al primer aniversari de la teva mort, solament podem dir-te, com el camarada Maurín: Vares caure tu, va caure ell, caurem molts encara, però, la revolució seguirà el seu camí fins a l'aixafament total dels vostres assassins i el triomf del proletariat.

E. DIAZ

(De «El Comunista» València).

Fent-te soci de Pro-Infància Obrera, ajudaràs als infants que fugen de la criminal barbàrie feixista i deus adreçar els teus donatius a Carretera de Barcelona, 21, o bé a Ràdio Gerona.

Vida del Partit

DEPARTAMENT DE GUERRA P. O. U. M.

Es notifica als familiars dels milicians de les columnes del P.O.U.M. que poden passar per les oficines d'aquest Departament instal·lades a la Caserna Lenin d'aquesta ciutat, de 11 a 1 del matí i de 5 a 7 de la tarda ahont mitjançant la presentació de l'autorització de cobro se'ls hi farà efectiva la segona quinzena de gener.

Es posa en coneixament també als familiars dels soldats de l'Exèrcit Popular «Divisió Lenin» destacats a Fornillos i Bellestar que presentant l'autorització de cobro degudament signada i segellada, se'ls hi abonarà la darrera desena de gener.

SERVEI D'ENLLAÇ AL FRONT

El prop vinent dimarts dia 9 sortirà cap al front d'Osca el camió organitzat pel Socors Roig del P.O.U.M.

S'admeten encàrrecs i paquets a la Caserna Lenin fins a les 7 del vespre del dilluns dia 8.

El Delegat

J. Corominas

PARTIT OBRER D'UNIFICACIÓ MARXISTA

Comitè Intercomarcal

El pròxim diumenge, dia 7 del corrent, tindrà lloc un Ple Intercomarcal de Seccions del Partit, a la sala d'actes de l'estatge social de la Secció de Gerona. Començarà la sessió a les 10 del matí en punt.

Ordre del dia:

1. — Problemes d'organització.
2. — Reestructura del treball de propaganda.

Totes les seccions de les comarques de l'ex-provincia de Gerona, han d'enviar les corresponents delegacions al sudit Ple.

Gerona, 2 de març del 1937

Secretariat Politic del C. I.

El gran míting d'unitat revolucionaria celebrat ahir a Palafrugell

A l'àmplia sala del Centre Fraternal, va celebrar-se anit, l'anunciat míting d'unitat revolucionària, en el qual feren ús de la paraula els camarades Granell (P. O. U. M.), Amèlia Alujas (C.N.T.), Quer (P.O. U.M.), Blasco (C.N.T.), Capdevila (P.O.U.M.) i Cortès (C.N.T.).

Tots els oradors, en emocionants i precisos termes, s'ocuparen dels greus problemes que té plantejats la classe treballadora ibèrica i la tot el món. Assenyalaren tots la necessitat indeclinable de sentar

les bases d'una transformació revolucionària per tal d'assegurar la victòria sobre la canalla feixista.

Els distints oradors varen fer una crida apremiant a la unitat d'acció de totes les forces antifeixistes sobre bases netament revolucionaries.

Saludem joiosos l'acte celebrat a Palafrugell, primera pedra del bloc granític que el proletariat ibèric ha de bastir i que serà inexpugnable per a totes les apresions del capitalisme internacional.

PROTEGIU-VOS!

Consells, normes, precaucions a adoptar contra els

Bombardeigs aèris

Il·lustrat amb 17 fotografies

Preu: 60 cèntims

Exclusiva de venda:

EDITORIAL MARXISTA

Banyes Nous, 16. — Barcelona

o al C. L. del P. O. U. M.

Ciudadans, 12. — GERONA

NO OBLIDEU EL SOCORS ROIG DEL P.O.U.M.

Al vuité dia de la lluita a Oviedo les forces lleials segueixen el seu gran avanç malgrat la resistència dels facciosos

Mèxic donarà acolliment a cinquanta escoles als nens refugiats espanyols

BARCELONA

Comunicat oficial del front d'Aragó

Barcelona. (2 tarda) El comunicat oficial facilitat aquest matí pel conseller de Defensa camarada Isgleas és el següent:

Sector divisió Carles Marx.

S'ha passat a les nostres línies un país procedent de Zuera.

Duels d'artilleria al sector de la Granja de los Cuervos.

Secció Divisió Jubert.

També s'ha passat un soldat amb armament a les nostres files.

Res de nou a la resta dels fronts.

Els diners recollits pro-milícies

Barcelona (2 tarda). — Fins a la data es porten recollides pro-milícies i Generalitat la quantitat de 8.627,725'70 pessetes.

Terradelles i Isgleas a València

Barcelona (2 tarda). — Aquest matí han sortit en avió cap a València el primer conseller de la Generalitat senyor Terradelles. Allí es reunirà amb Isgleas i tots junts s'entrevistaran amb el president del Consell i sembla que arribaran a un acord. Tornaran avui mateix ja que volen assistir a la reunió de Consell que s'ha de celebrar avui.

MADRID

Al sector del Manzanares les nostres forces rebutjaren brillantment un nou atac dels rebels

Les milícies populars obtenen un altre triomf al front del Tajo

Madrid, 3. — La nit passada, nombroses concentracions faccioses es llançaren per la carretera d'El Pardo, La Moncloa, Parc de l'Oest, Ciutat Universitària i Pont dels Francesos, però l'artilleria lleial començà a disparar intensament per tal que les dites concentracions no continuessin llur marxa i, a més a més, evitar-ne un possible atac.

L'artilleria rebel disparà sobre les nostres posicions amb el propòsit de fer callar les nostres bateries. No solament no ho aconseguiren, sino que els canons de l'exèrcit popular desmunteraren un canó que hostilitzava les nostres posicions. Les bateries republicanes contraatacaren en resposta a l'agressió de l'enemic, i els nostres disparats arribaren fins més enllà de la muntanya Garabita, des de la qual els rebels maldaven per prestar auxiliis a aquelles forces que intentaven atacar les posicions republicanes. Aquest intent d'atac no podia tenir gran importància, per tal com els grups rebels que actuen a les immediacions del Pont dels Francesos, El Pardo i Ciutat Universitària estan totalment i absolutament desconnectats. El tiroteig, barrejat amb fortes canonades, es generalitzà i durà prop de dues hores.

Els rebels també pel Pont dels Francesos i carretera d'El Pardo intentaren avançar ajudats per tanques; però les nostres bateries antitancs i els nostres braus dinamiters, impediren que els rebels aconseguissin llurs propòsits i foren obligats a retrocedir precipitadament.

A mitja nit els feixistes començaren de replegar-se a les que eren llurs primitives posicions; però els nostres seguint-los incansablement, i disparant metralladores i fusells, els obligaren a perapetar-se a llurs trinxeres. Intentaren fer una defensa dels parapets que havia d'ésser inútil, donada l'empenta de les forces de l'exèrcit lleial. No més de vint minuts es defensaren els facciosos a les seves trinxeres car els lleials s'hi llançaren a l'assalt i poca estona després quedaven a poder de l'exèrcit popular.

D'aquesta manera al sector del Puente de los Francesos, Carretera de Castilla i Carretera de El Pardo, s'ha aixamplat el front notablement, perquè a més de posseir el turó del pont, el qual creua la carretera, tota la carretera de Castilla i les petites serralades que hi ha en acabar la Ciutat Universitària, tenim les posicions arrabassades ahir a la nit a l'enemic, que si bé no són d'un valor transcendental, tenen una gran importància estratègica.

Com a final d'aquesta operació els soldats republicans llançaven gran nombre de disparats i canonades bastant espaiats damunt els facciosos, els quals indubtablement pretenien rescabalar el material de guerra abandonat al camp de lluita. Les baixes de l'enemic han estat quantioses.

Continuen els preparatius a la resta dels sectors per a reprendre l'ofensiva amb intensitat; es fortifica intensament el sector del Jarama, especialment davant Morata de Tajuna i Perales.

Les nostres forces continuen fent moviments de grup per tal de col·locar-se de manera convenient davant les posicions rebels.

En altres sectors més o menys lluy-

nyants de Madrid, continua la tranquil·litat.

Al sector Sud del Tajo, les accions diàries de les nostres tropes han culminat en una operació d'extraordinària

importància, que enllaça forces de determinat sector i col·loca l'exèrcit popular en una situació com no la tingué mai. Com que no està acabada aquesta operació renunciem a parlar-ne.

Les intenses nevades dificulten les nostres operacions d'avanç davant les portes d'Oviedo

Solament s'ha combatut al sector de Sant Lázaro, amb avantatge per als lleials

Gijón, 3. — La pluja i la neu han imposat un brevíssim compàs d'espera en la nostra ofensiva.

La calma és relativa, puix que s'aprofiten les hores per a fortificar les posicions de La Arganyosa, fàbrica d'armes, Tribunal Tutelar, Escorxador Vell, etc., últimament conquistats.

No s'actua ahir en cap dels sectors extrems. Cap soroll de pólvora encesa sobre la neu caiguda dels cims.

Des de les trinxeres tacades de fang, sols es veu creuar, de tard en tard, algun que altre enllaç embolicat en el seu capot, més atent als atacs de la neu que la vigilància dels fusells gelats.

A tot el llarg de la cunya que té els seus angles de darrera recolzats entre el Mercadín i les Adoratrius, martellegen les nostres bateries, i rebenten els edificis que obstrueixen el pas.

Aquesta cunya formidable que ja esquinceja l'interior d'Oviedo, troba ara el seu més ferm ajut en els edificis esfondrats del barri de Santo Domingo.

Al final, sobre la mateixa Porta Nova, actuen ja les avançades.

A la paret mestra d'una casa de planta baixa pintada de blanc, s'amaguen els grups que han de fer l'assalt.

Vint metres més enllà, a la part mateixa de l'edifici que ocupa el lloc del Forn, els feixistes han aixecat una barricada de sacs tercers que travessa la carretera. És una autèntica barricada de revolució, improvisada amb la pressa d'una defensa desesperada. No té el menor valor estratègic. És una bella prova de l'afeblida defensa, que es va esllanguint davant dels atacs irresistibles de la nostra gent.

La tècnica militar sap que aquesta defensa no pot oferir gran seguretat; però s'aixeca, com es cremen edificis, sols per retardar una conquesta que cada hora es va acostant més.

La confiança de la capital té trencat ací un dels seus vèrtex de defensa. L'enemic lluita a la desesperada. Tot e lmatí està llançant sense parar canonades i morteres sobre les nostres posicions avançades, sobre les cases que queden ja lluny, sobre els terrats on cap grup no es pot aixoplugar.

A Girona hi han jaciments petrolífers

València (4 tarda). — El Ministre d'Obres Públiques treballa activament per a portar a cap els treballs d'arranjament de Madrid i construir una xarxa de carreteres les millors d'Europa que l'enllacin.

Aquest matí ha rebut la visita del delegat Hidrogràfic dient-li que hi havien jaciments petrolífers importants en una part considerable de la ex-província gironina.

La Gasetà

València (4 tarda). — La Gaceta d'avui publica entre altres el següent decret: Que l'arma d'aviació porti com a distintiu dues ales desplegadas bordades en plata que surtin d'un disc roig i amb un estel de 5 puntes al damunt.

Miaja està content

Madrid (4 tarda). — Aquest migdia en rebre als periodistes el general Miaja els ha manifestat amb un to humorístic que no s'havia acomplert la "profecia" donada per una vella sibarítica des d'un dels micròfons facciosos espanyols fa uns quants dies referent a l'entrada anunciada per ahir de Franco a Madrid.

Ha manifestat, a preguntes d'un periodista, que el tiroteig que s'ha oït aquesta nit a la Ciutat Universitària no ha estat de gran importància.

ESTRANGER

Quinze miners detinguts pels feixistes

Hendaya (4 tarda). — Notícies que es reben del nord d'Espanya donen compte de què ahir a la tarda quan intentaven fugir del terreny facciós 15 miners foren fets presoners i portats davant el comanament rebel.

A Anglaterra li manca acer i ferro pel rearmament

Londres (4 tarda). — S'han registrat unes fortes disminucions i àdhuc supressions de drets de molta importància referents a l'entrada d'acer i ferro a Anglaterra.

El motiu, segons els ben informats, és la gran manca d'aquests materials pel rearmament britànic.

El preu elevat del cotó o Buenos Aires

Buenos Aires (4 tarda). — El preu que s'ha arribat a pagar avui de la toona de cotó ha estat de 900 piastres. Aquest preu és el més elevat que mai s'havia registrat.

Mèxic o la solidaritat íntegra

Mèxic (4 tarda). — El Ministre d'Instrucció Pública ha assolit que es prengués l'acord de què 50 escoles de la ciutat aixopluguessin amb manutenció, vestits i instrucció als nombrosos refugiats espanyols que estan a punt d'arribar a Mèxic.

A Roma s'ha perdut el criteri

Londres (4 tarda). — Els diaris avui comenten a fons les decisions preses pel Consell italià ahir. El diari "News Chronicle" arriba a dir que a Roma s'ha perdut ja el criteri. Diu també que l'eix Roma-Berlín no estat fet per qüestions d'interessos sino que ha estat portat a terme degut a la gran necessitat que travessen ambdues nacions.

Les resolucions que s'aprovaren ahir al Consell — segueix dient el diari anglès — es poden resumir en aquests tres punts.

1.er Decretant la mobilització obligatòria de tots els homes útils dels 18 als 35 anys, i restituint el concepte d'Itàlia proletària.

2.on En parlar de l'eix Roma-Berlín es segueix una política de seguretat interior i exterior.

3.r Malgrat ésser una cosa de vital importància, el nou Consell no parlà per res de la restauració de la dinastia dels Strasbourgs a Austria, solament es solidaritzà amb l'Espanya nacionalista i posà la seva esperança en la Mediterrània.

Seran reduïts els armaments?

Londres (4 tarda). — En una reunió Lord Churchill ha dit als assistents que no hi havia seguretat sense segureta col·lectiva i la manera de que les forces d'ordre d'ordre siguin potents és no donant peu a que les del desordre es puguin imposar. Per això Anglaterra augmenta els seus armaments.

De totes maneres ha manifestat també que aviat es prendrà un acord internacional reduint els armaments.

Més detalls de la topada d'un vaixell francès amb una mina

(Del nostre enviat especial)

Palamós, 3. — Ampliant els detalls que donàvem en el nostre número passat de L'ESPURNA referent a la topada del vaixell francès "Maria Teresa Le Borgne" amb una mina facciosa a l'altura de la Punta de Bagur, afegim el següent:

Aquest vaixell francès havia sortit de Sète el dia abans amb un carregament de bucois buids per a omplir-los del sucós vi que es recull a Oran, i una munió de màquines agrícoles per a efectuar els treballs del camp a les possessions franceses de l'Àfrica, quan, serien aproximadament les set del matí i trobar-se a unes 6 milles de la Punta de Bagur, topà violentament amb una mina submergida a dues brasses, posada pels vaixells pirates que diàriament volten la nostra costa Mediterrània, malgrat els "comitès de la no intervenció".

La violència de l'explosió suspengué el navili uns moments en l'aire, quedant amb la quilla oberta. Les "galioles" o bigues de ferro que eren a la bodega núm. 1 o sia a proa foren projectades amb gran fúria sobre coberta, quedant torçades. Alguns bocois anaren a parar a l'aigua i les màquines que serveixen per a efectuar la càrrega i descàrrega, trencades o aixafades.

El vaixell llavors llançà unes continuades demandes de "SOS" que foren oïdes pel Semàfor de Bagur.

Es telefonà a Palamós, i Guixols d'on sortiren algunes barques per a auxiliar el vaixell sinistrat.

Immediatament fou conduït al port més pròxim ja que l'obertura de la via d'aigua menaçava acabar amb el vaixell. Foren aïllats seguidament de l'explosió, els compartiments veïns de la bodega núm. 1

i això el permeté aguantar-se a flor d'aigua.

Costejant sempre i salvant els perillosos bancs que rodegen la badia de Palamós anà a situar-se al moll trenca-onades, on ensorrà ja que la proa descansa a terra.

La tripulació del vaixell no sofrí cap ferida important, solament dos presenten unes contusions al cap i cames. Aquesta tripulació està formada per colonials, essent una barreja de gent negra, xinesa, japonesa i europea.

Ahir i avui el bus de Palamós ha inspeccionat el casc del vaixell sinistrat i en parlar amb ell ens ha dit que la quilla presenta un esbanc de 6 m. de llargada per 4 d'alçada, cosa que farà quasi bé impossible o molt difícil la seva sortida a la mar, una volta sigui apedaçat. A més la proa ha quedat desformada.

Una coincidència, fatal sempre, és la que ja per tres vegades en poc espai d'anys, l'escullera ha estat visitada per vaixells de nacionalitat francesa amb fortes avaries i tots tres han anat a descansar la seva destruïda carcassa a pocs metres de fondària i al mateix lloc. El primer d'ells fou el "Provence" vaixell mercant importantíssim que el 13 d'abril del 1918 fou torpedejat davant Palamós per un submergible alemany, que li causà tan greus desperfectes que al cap de poques hores, les suficients per arribar a port, se'n anà a fons. Després el transatlàntic de 10.000 tones "El Kantara" que el 13 de juny de l'any passat topà, a causa de la boira amb unes roques que surten a flor d'aigua al Nord de la població i ara aquest de 2.500 tones "Maria Teresa Le Borgne" de Dunkerke, que una mina facciosa l'ha fet esclatar.

El socialista Blum, com sempre, no prendrà cartes en l'assumpte i deixarà que els feixistes tiranitzants aniquilin el proletariat (intent illús) i destrueixin tot el que es presenti al seu davant àdhuc, vaixells, avions i vides franceses.

* * *

Com molts companys s'hauran assabentat, es recollí una mina fa pocs dies al golf de Roses. Aquesta mina fou descoberta per uns pescadors palamosins que sortiren a pescar. Al moment de recollir les xarxes veieren aquella massa gran-

diosa i preveient una explosió, prengueren dades del lloc on estava situada i es traslladaren a port a donar coneixement a la policia marítima. Seguidament de Roses sortí un canot que col·locà sobre les xarxes i mina abandonades un troç de suro amb una bandera vermella per a que qualsevol vaixell que navegues per aquelles aigües s'adonés del perill i no toqués la mina.

Posteriorment i per tècnics barcelonins ha estat retirada de la mar i portada a la badia de Roses.

Maurry

¡Abajo los reformistas y contrarrevolucionarios!

Con el grito que encabeza el título de este artículo, junto con los de ¡Abajo el fascismo! y ¡Viva la revolución socialista! luchamos los milicianos y militantes del P.O.U.M. que nos encontramos en los diferentes frentes de combate.

Sí, luchamos por la revolución socialista y lo decimos con la cabeza bien alta y sin titubear porque además somos marxistas revolucionarios y, como a tales, debemos de portarnos.

Al estallar en España el movimiento militar-fascista, la clase trabajadora sin distinción de partido se echó a la calle aplastando al fascismo, en Cataluña, Levante, Madrid y alguna capital más, no pudiéndolo hacer así nuestros hermanos de Aragón, Andalucía, Galicia y Castilla, por faltarles el armamento necesario.

He ahí, la causa de que el fascismo se apoderase de estas capitales imponiendo el terror y la inquisición y asesinando a millares de trabajadores.

Aplastado el fascismo en las antedichas capitales, empezaron a formarse columnas de voluntarios para libertar a nuestros hermanos que gemían y están gimiendo bajo el dominio del terror fascista.

Del P.O.U.M. salieron las primeras columnas de voluntarios al frente, y del P.O.U.M. salieron y fueron lanzadas, las primeras consignas revolucionarias que orientaron a la clase trabajadora.

Pasados los dos primeros meses después de haber estallado el movimiento, se ha emprendido una campaña de difamación y calumnias contra nuestro partido el P.O.U.M. y contra nuestra Juventud Comunista Ibérica, campaña que hemos soportado y estamos soportando nosotros, militantes del P.O.U.M. que nos encontramos en el frente y que no estamos dispuestos a soportar más, y menos, por personajes que, como Comera y sus satélites del P.S.U.C. son enemigos de la revolución y están al servicio de la democracia burguesa, con el propósito de frenar el movimiento libertador, cosa que no conseguirán porque cuando llegue el momento los arrollaremos.

Yo recuerdo desde el frente que un día (serían las 6 de la mañana) el enemigo emprendía un fuerte ataque que nosotros rechazamos retirándonos los fascistas con grandes pérdidas de material y hombres. Pero, cual no sería nues-

tra sorpresa cuando a las once de la misma mañana cogíamos y leíamos la prensa reformista y contrarrevolucionaria del P.S.U.C. y del P.C., en la cual arremetían contra nuestro partido, llamándonos aliados al fascismo, agentes de Hitler y Mussolini, y también veíamos como en Madrid era asaltado el local de nuestra J.C.I., al mismo tiempo que los señores del frente popular (republicanos, socialistas y comunistas) celebraban grandes conciertos públicos al son de república democrática. Ya saben los señores del frente popular que los trabajadores españoles no luchamos por una república democrática, sino que hemos luchado, luchamos y lucharemos por la revolución socialista.

Nunca, nosotros militantes del P.O.U.M. y de la J.C.I. permitiremos el retorno a la república democrática. Contra Franco, contra Hitler, contra Mussolini y contra todos los reformistas y contrarrevolucionarios lucharemos hasta el fin y daremos toda nuestra sangre por la victoria final, que es el socialismo.

Rosendo Puig

Columna Maurin-Frente Huesca

l'obrer conscient i organitzat té el deure d'instruir-se.

freqüenteu les biblioteques. assistiu a les conferències. adquiriu les publicacions marxistes.

Fulletó de L'Espurna 27 - El Taló de Ferro

per què els diaris no havien fet esment de Jackson ni del seu plet.

—Política editorial, digué. No hi tenim res a veure nosaltres. Es negoci dels directors.

—Però, perquè aquesta política.

—Fem bloc amb les corporacions. Fins pagant-ho al preu d'anuncis, fins pagant deu vegades més que la tarifa ordinària, no hauríem pogut fer insertar aquesta informació en cap diari; i l'empleat que s'atrevis a fer-ho passar d'amagat, perdria l'empleu.

—I si parléssim de la vostra de política, de la de vosaltres? Em fa l'efecte que la vostra funció no és altra que la de deformar la veritat seguint les ordres dels vostres patrons, els quals a la vegada, obeeixen al caprici de les corporacions.

—No hi tinc res a veure amb tot això.

De moment, va semblar amoïnada; però, prompte es va il·luminar: acabava de trobar una sortida.

—Personalment, jo no escric res que no sigui veritat. Estic en regla amb la meua consciència. Naturalment, durant la jornada es presenten una pila de cosetes repugnants; però, això, sap, és la rutina de l'ofici, va concloure amb una lògica pueril.

—No obstant, més endavant, penseu asseure'us en una setial de director i seguir una política o altra.

—D'aquí que hi siguem ja estaré empedernit.

—Ja que encara no ho sou d'empedernit, podrieu dir-me què és el que en penseu des d'ara de la política editorial de una manera general.

—No en penso res en absolut, respongué amb vivacitat. No s'han de cercar tres peus al gat si es vol reeixir en el periodisme. Ja he après això si més no.

I va balancejar amb aire d'home prudent la seva testa jovenívola.

—I de la rectitud, què en feu?

—No compreneu els trucs de l'ofici. Són correctes, està clar, per què tot s'acaba sempre bé, enteneu?

—Es deliciosament vagorós tot plegat, vaig marmolejar.

El meu cor es dessangrava i em venien ganas de cridar auxili o fondre en una mar de llàgrimes. Començava a vesslumbrar a través de les apariències superficials de la societat, on havia viscut sempre, les realitats amagades i espantoses. Semblava que una conspiració tàcita s'alçava contra Jackson i tenia un si és no és de simpatia per l'advocat ploricó que l'havia defensat per bé que amb tant malastruga. Però, aquesta organització tàcita anava prenent proporcions sèries. No anava dirigida particularment contra Jackson tot sol. S'adreçava contra tots els obrers que havien sofert mutilacions a la filatura, i de la mateixa manera, perquè no contra tots els obrers de totes les fàbriques i les indústries de tota llei?

Si era així, la societat no era més que mentida. Vaig recular esglaiada davant de les meves pròpies conclusions. Era massa abominable, massa terrible per a ésser ve-

ritat. I no obstant hi havia aquell Jackson i el seu braç i aquella sang que rajava del meu sostre i em tacava la roba. I hi havien molts Jacksons; n'hi havien centenars a la filatura, ell ho havia dit d'ell mateix: El braç fantasma no em deixava anar.

Vaig anar a veure Mr. Vickson o Mr. Per-tonwithe, els dos homes que detentaven la major part d'accions. No vaig pas reixir a connoure'ls com els mecànics que els servien. Em vaig donar compte que professaven una ètica superior a la de la resta dels homes, ço que hom podria anomenar la moral aristocràtica la moral dels senyors (1). Parlaven de llur política en termes amplis, de llur perícia que identificaven amb llur probitat. Em dirigien la paraula amb tò paternal i aire protector per la meua joventut i inexperiència. De tots els que havia visitat durant la meua en-

(1) Abans que neixés Ayni Everhard, John Stuart Mill escrigué en el seu assaig sobre la llibertat: «Per tot a on existeix una classe dominant és dels seus interessos de classe i dels seus sentiments de superioritat de classe que dimana una gran part de la moralitat pública.»